

Bugün kendime verdiğim ameliyat iznini hoşça geçirmek için [@eminresah](http://twitter.com/eminresah) twitter hesabının takip algoritmasını gözden geçirdim. O hesabı okumuyorum. Oranın tek amacı bu blogda yazılan yazıları duyurmak ve nadiren haiku yazıyorum. Bir adam yaklaşık beşyüz kişiyi takip ediyorsa, ya başka işi gücü yoktur, ya da zaten okumuyordur.

Fikir üretimi konusunda simetriye pek inanmadığım için milletin follow/unfollow işini fazla ciddiye almasını da anlamıyorum. Hoşuna gidiyorsa okursun, gitmiyorsa okumazsın, ben seni takip ediyorum diye takip ediyorsan takip etmesen de olur.

Algoritmayı denemek için açıp sayfayı bakmak icap etti. Hrant Dink davası ana akışta önemli bir yer tutuyordu, sayfaya şöyle bir bakıyorum, yüz tweet daha gelmiş, onlara bakarken yüz tane daha... Neyse, normali bu demek ki. Eline klavyeyi alan devleti protesto ediyor. Sanırsın uzaylılar geldi mahkeme kurdu.

Neyse, işin o safhasından çok bu faaliyetin gereğinden fazla ciddiye alınması tuhaf geliyor. İnternet ilişkilerin hayli gevşek olduğu bir mecra. Misalen bahsettiğim twitter hesabında beşyüz kişiye yakın takipçi var ama bu yazıyı *görse bile* okuyacak insan sayısı herhalde bunun onda birini geçmez. Şahsen bu yazıyı okutmak gibi entipüften bir işe kudreti olmayan bir mecranın, devletin politikasını veya davanın akıbetini değiştirmekte ne işe yarayacağını çok merak ediyorum.

Ucuz olanla zafer kazanılmaz. Var mı İnternet mücahitlerinin arasında mesela *Hrant için Adalet için* canını verecek, eline silah alacak, kendini feda edebilecek? Onu bırakın, mesela bugün o kararı twitter'da dolu dolu protesto edenlerden kaçışını tehlike atar veya bir final sınavına girmekten vazgeçer? Ondan sonra da *bir şeyler neden değişmiyor?* diye ıkınıp dururlar.

Değişmez çünkü Twitter'da düzen değiştirilmez. Bin kişinin yapacağı *protestoyu* ufak bir program kendi kendine yapar. Bir twitter hesabı açmak en fazla beş dakika, protesto mesajı yazmak en fazla otuz saniye ise, bin kişinin attığı onbin mesaj, toplamda 160 saat falan gibi, bir kişinin bir aylık çalışma süresine tekabül eder. Bin farklı kişinin attığı onbin mesaj.

Memleketimizin herhangi bir çalışanının bir ay işe gitmesi veya gitmemesi tüm siyasi/kültürel/ekonomik hayatımızda ne kadar değişiklik yapıyorsa, bin kişinin attığı onbin twitter şeysi de o kadar değişiklik yapar.

Diyeceksiniz ki, efendim insanlar okuyor, tartışıyor, bilinçleniyor, falan filan. Doğru, insanlar genelde işlerine geldiği gibi ama yine de bir ölçüde bilinçleniyor ama bu bilinçlenmeleri İnternet'e bağlı olduğu sürece, İnternet neyle çalışıyorsa, çalışması neye muhtaçsa, bilinçlenme de onun lehine oluyor. İnternet kullanan hiçkimse ondan vazgeçmek istemez, işte tam da bu sebeple, İnternet'i mümkün kılan tüm kurulu düzenin (yani Birleşik Devletler'in başında olduğu dünya düzeninin) zımnen destekçisidir. Amerika'ya veya Türkiye Cumhuriyeti'ne İnternet üzerinden sövebilirsiniz, ancak bunun için bile onlara muhtaçsanız, sonuçta onların dediği olacak demektir.

Sesimi duyurmak için onların sağladığı mikrofona muhtaçsam, ki hepimiz öyleyiz, istemedikleri za-

man kesebileceklerse ve şu an serbestsem, söylediklerimin pek de kıymet-i harbiyesi olmadığı için serbestim. Eğer Internet gerçekten bir şeyleri değiştirebilecek olsaydı, zaten bu kadar serbest olmazdı. Büyük çoğunluk için porno, bedava film ve müzikten başka bir anlamı olmayan bir yer Internet, insanlar bunlar için mızızlanırlar ama daha hayati bir durum olduğunda hemen vazgeçebilirler. İki saat elektriksiz kalan insanın düşündüğü şey Internet olur ama iki gün elektriksiz kalırsanız, havanın ne kadar soğuk olduğunu farkedersiniz.

O sebepten bu Internet işlerini ciddiye almıyorum. Gereğinden fazla ciddiye alınması da beni bunaltıyor. *Burada söylediğiniz sözün kıymeti yoktur.*

Internet saatleri çalan ve size sanki önemli bir şey söyleyecekmiş gibi yapan bir canavardır, ona kanalar ömürlerini tüketir ve bir de bakar saatler uçmuş ve geri verdiği hiçbir şey yokmuş.